

Kohtulahendite kogumik

EUROOPA KOHTU OTSUS (teine koda)

1. oktoober 2014*

Apellatsioonkaebus — Dumping — Rakendusmäärus (EL) nr 464/2011 — Bosniast ja Hertsegoviinast pärit tseoliit A pulbri import — Määrus (EÜ) nr 1225/2009 — Artikkel 2 —
Normaalväärtuse määramine — Mõiste „tavapärase kaubandustegevus

Kohtuasjas C-393/13 P,

mille ese on Euroopa Liidu Kohtu põhikirja artikli 56 alusel 11. juulil 2013 esitatud apellatsioonkaebus,

Euroopa Liidu Nõukogu, esindaja: J.-P. Hix, keda abistas esialgu advokaat G. M. Berrisch ja hiljem advokaat D. Geradin,

hageja,

teised menetlusosalised:

Alumina d.o.o., asukoht Zvornik (Bosnia ja Hertsegoviina), esindajad; advokaadid J.-F. Bellis ja B. Servais,

hageja esimeses kohtuastmes,

Euroopa Komisjon,

menetlusse astuja esimeses kohtuastmes,

EUROOPA KOHUS (teine koda),

koosseisus: koja president R. Silva de Lapuerta, kohtunikud J. L. da Cruz Vilaça, G. Arestis (ettekandja), J.-C. Bonichot ja A. Arabadjiev,

kohtujurist: P. Mengozzi,

kohtusekretär: A. Calot Escobar,

arvestades kirjalikku menetlust,

olles 17. juuli 2014. aasta kohtuistungil ära kuulanud kohtujuristi ettepaneku,

on teinud järgmise

* Kohtumenetluse keel: prantsuse.

otsuse

- 1 Euroopa Liidu Nõukogu palub oma apellatsioonkaebuses Euroopa Kohtul tühistada Euroopa Liidu Üldkohtu otsuse kohtuasjas Alumina vs. nõukogu (T-304/11, EU:T:2013:224, edaspidi „vaidlustatud kohtuotsus“), millega Üldkohus tühistas nõukogu 11. mai 2011. aasta rakendusmääruse (EL) nr 464/2011, millega kehtestatakse Bosniast ja Hertsegoviinast pärit tseoliit A pulbri impordi suhtes lõplik dumpinguvastane tollimaks ning nõutakse lõplikult sisse nimetatud impordi suhtes kehtestatud ajutine tollimaks (ELT L 125, lk 1; edaspidi „vaidlusalune määrus“), Alumina d.o.o-d (edaspidi „Alumina“) puudutavas osas.

Õiguslik raamistik

- 2 Nõukogu 30. novembri 2009. aasta määruse (EÜ) nr 1225/2009 kaitse kohta dumpinguhinnaga impordi eest riikidest, mis ei ole Euroopa Ühenduse liikmed (ELT L 343, lk 51, ja parandus ELT 2010, L 7, lk 22; edaspidi „algmäärus“), artikli 2 lõiked 1–4 ja 6 sätestavad:

„1. Normaalväärtuse aluseks võetakse tavaliselt ekspordiriigi sõltumatute klientide poolt tavapärase kaubandustegevuses makstud või makstavad hinnad.

Kui ekspordiriigi eksportija ei tooda ega müü vaatlusalust toodet, võib normaalväärtuse kehtestada teiste müüjate või tootjate hindade alusel.

Hindu asjaosaliste vahel, kes teevad ilmset koostööd või on tõenäoliselt sõlminud kompensatsioonilepingu, ei või lugeda tavakaubanduslikeks ning neid võib normaalväärtuse määramisel kasutada ainult juhul, kui on tuvastatud nende sõltumatus.

[...]

2. Sisetarbimiseks ette nähtud samasuguse toote müüki kasutatakse normaalväärtuse määramisel tavaliselt siis, kui kõnealuse müügi maht moodustab vähemalt 5% ühendusse suunatud vaatlusaluse toote müügi mahust. Väiksemat müügi mahtu võib kasutada juhul, kui näiteks nõutavaid hindu käsitletakse asjaomase turu suhtes tüüpiliseks.

3. Kui tavapärase kaubandustegevuse käigus toimuv samasuguse toote müük puudub või on ebapiisav või kui erilise turuolukorra tõttu ei ole võimalik seda nõuetekohaselt võrrelda, arvutatakse samasuguse toote normaalväärtus päritoluriigi tootmiskulude alusel, millele lisatakse põhjendatud müügi-, üld- ja halduskulud ning kasum, või tavapärase kaubandustegevuse käigus asjakohase kolmanda riigi suhtes kohaldatavate ekspordihindade alusel, tingimusel et kõnealused hinnad on tüüpilised.

[...]

4. Samasuguse toote müüki ekspordiriigi siseturul või eksportmüüki kolmandasse riiki hinnaga, mis on madalam kui (püsivad ja muutuvad) tootmiskulud ühiku kohta, millele on liidetud müügi-, üld- ja halduskulud, võib hinna tõttu lugeda tavapärase kaubandustegevuse väliseks ning selle võib normaalväärtuse määramisel arvestamata jätta üksnes siis, kui on kindlaks tehtud, et selline müük on toimunud pikema aja jooksul märkimisväärsetes kogustes ja hindadega, mis ei võimalda kõikide kulude katmist põhjendatud aja jooksul.

[...]

6. Müügi-, üld- ja halduskulud ning kasumisummad põhinevad tegelikel andmetel, mis uurimisel eksportija või tootja esitab samasuguse toote valmistamise ja tavapärase kaubandustegevuse käigus toimunud müügi kohta. Kui nimetatud summasid ei saa kindlaks määrata nimetatud alusel, siis määratakse need kindlaks, võttes aluseks:

- a) teiste uurimisel eksportijate või tootjate puhul kindlaksmääratud tegelikud kaalutud keskmised summad seoses samasuguse toote valmistamise ja müügiga päritoluriigi siseturul;
- b) tegelikud summad, mida kohaldatakse kõnealuse eksportija või tootja suhtes sama üldkategorია toodete valmistamisel ja müügil päritoluriigi siseturul tavapärase kaubandustegevuse käigus;
- c) iga muu põhjendatud meetod, tingimusel et selliselt määratud kasumi summa ei ületa kasumit, mida teised eksportijad või tootjad saavad tavaliselt sama üldkategorია toodete müümisel päritoluriigi siseturul.”

Vaidluse taust, menetlus Üldkohtus ja vaidlustatud kohtuotsus

- 3 Vaidluse asjaolud, mis on käesolevas apellatsioonimenetluses olulised, on vaidlustatud kohtuotsuse punktides 1, 3, 5 ja 7–10 kajastatud järgmiselt:

„1 Pärast seda, kui 4. jaanuaril 2010 oli esitatud kaebus, avaldas Euroopa Komisjon 17. veebruaril 2010 teate menetluse algatamise kohta Bosniast ja Hertsegoviinast pärit tseoliit A pulbri impordi suhtes (ELT L 40, lk 5).

[...]

3 Komisjoni 15. novembri 2010. aasta määruse (EL) nr 1036/2010, millega kehtestatakse ajutine dumpinguvastane tollimaks Bosniast ja Hertsegoviinast pärit tseoliit A pulbri impordi suhtes (ELT L 298, lk 27; edaspidi „ajutine määrus”), kohaselt kehtestas komisjon Bosniast ja Hertsegoviinast pärit tseoliit A pulbri, mida nimetatakse ka tseoliit NaA pulbriks või tseoliit 4A pulbriks, impordi suhtes ajutise dumpinguvastase tollimaksu 28,1%. Vastavalt ajutise määruse põhjendusele 11 hõlmas uurimisperiood ajavahemikku 1. jaanuarist kuni 31. detsembrini 2009.

[...]

5 Komisjon arvutas normaalväärtuse [algmäärus] artikli 2 lõikes 3 kirjeldatud meetodi abil, kuna [Alumina] müük siseturul ei olnud tüüpiline sama määruse artikli 2 lõike 2 tähenduses. Komisjon kasutas normaalväärtuse arvutamiseks kaalutud keskmist kasumit, mida see kontsern, kuhu hageja kuulub, sai samasuguse toote omamaiselt müügilt (ajutise määruse põhjendused 21–26).

[...]

7 [Alumina] esitas 1. detsembri 2010. aasta kirjas oma märkused, väites, et rikutud on algmääruse artikli 2 lõikeid 3 ja 6 seetõttu, et normaalväärtuse arvutamisel kasutati kasumit, mida saadi müügilt ainsale kodumaisele kliendile, kelle puhul esineb tasumata jätmise või hilinenud tasumise kõrgendatud risk ja mille puhul ei ole järelikult tegemist tavapärase kaubandustegevusega.

8 16. märtsi 2011. aasta kirjas edastas komisjon [Aluminale] algmääruse artikli 20 alusel lõpliku avalikustamise dokumendi ning vastuse, milles ta lükkas tagasi omamaist müüki puudutavad väited, mis on esitatud eelmises punktis. 18. märtsi 2011. aasta kirjas [Alumina] eelkõige kordas oma seisukohta, mis on esitatud eelmises punktis.

- 9 [Vaidlusaluse määrusega] kehtestati lõplik dumpinguvastane tollimaks 28,1%, mida kohaldatakse eespool punktis 3 kirjeldatud toodete netohinna suhtes Euroopa Liidu piiril enne tollimaksu sissenõudmist.
- 10 Mis puudutab normaalväärtuse arvutamist, siis [...] nõukogu leidis vaidlustatud määruse põhjendustes 19 ja 20, et arvesse võetud omamaine müük toimus tavapärase kaubandustegevuse käigus ning institutsioonid võisid tugineda sellest müügist tulenevatele andmetele vaatamata sellele, et nimetatud müük ei olnud tüüpiline algmääruse artikli 2 lõike 2 tähenduses. Kuna vaidlusalune müük oli kasumlik, oli arvatud normaalväärtus samasugune nagu siis, kui see oleks arvatud algmääruse artikli 2 lõike 1 esimese lõigu alusel.”
- 4 Alumina põhjendas Üldkohtule esitatud hagi kahe väitega, mille kohaselt oli rikutud esiteks algmääruse artikli 2 lõikeid 3 ja 6 ning teiseks sama artikli lõike 6 esimest lauset. Oma teise väite teises osas väitis Alumina sisuliselt, et nõukogu rikkus õigusnormi, kui käsitas kõnesoleva toote müüki selle äriühingu ainsale kodumaisele kliendile kaubandustegevuse käigus toimunud müügina, kuigi selle toote hinda oli tõstetud 25% võrra tasuna hilinevad maksmise või maksmata jätmise riski eest. Selles kontekstis nõustus Üldkohus selle teise väite teise osaga, leides, et müügihind Alumina ainsale kodumaisele kliendile ei peegeldanud tavapärasest kaubandustegevusest algmääruse artikli 2 tähenduses ja seetõttu tühistas vaidlusaluse määruse Alumina puudutavas osas.

Poolte nõuded

- 5 Nõukogu palub apellatsioonkaebuses Euroopa Kohtul:
- tühistada vaidlustatud kohtuotsus;
 - jätta rahuldamata Alumina poolt Üldkohtule esitatud hagi, ja
 - mõista kohtukulud mõlemas kohtuastmes välja Aluminalt.
- 6 Alumina palub Euroopa Kohtul:
- esimese võimalusena jätta nõukogu apellatsioonkaebus rahuldamata;
 - teise võimalusena teha otsus esimeses kohtuastmes esitatud hagi kohta ja tühistada vaidlusalune määrus, ja
 - mõista kohtukulud välja nõukogult.

Apellatsioonkaebus

- 7 Nõukogu põhjendab oma apellatsioonkaebust - mis on suunatud Üldkohtu järelduste vastu vaidlustatud kohtuotsuse punktides 36-41 - üheainsa väitega, mis puudutab mõistet „tavapärase kaubandustegevuse käigus toimunud müük” algmääruse artikli 2 lõike 1 esimese lõigu tähenduses.

Poolte argumentid

- 8 Nõukogu väidab esiteks, et Üldkohtu hinnangus vaidlustatud kohtuotsuse punktides 36–41, mis puudutab Alumina hagi teise väite teist osa, on õigusnormi rikkumine, kuna Üldkohus on valesti tõlgendanud mõistet „tavapärase kaubandustegevuse käigus toimunud müük” algmääruse artikli 2 lõigete 1 ja 6 tähenduses. Üldkohus rikkus nõukogu hinnangul õigusnormi, kui ta leidis, et normaalväärtuse arvutamisel ei tohi arvesse võtta müüki, mis ei toimunud tavapärase

kaubandustegevuse käigus, sest hinnad sisaldasid niisugust tasu, mis peab katma ostjapoolse maksmatajätmise riski, mis ei ole toote väärtusega seotud. Mõiste „tavapärase kaubandustegevuse käigus toimunud müük” niisugust tõlgendust ei kinnita ei algmäärus ega 1994. aasta üldise tolli- ja kaubanduskokkuleppe (GATT) VI artikli rakendamist käsitlev leping, mis sisaldub Marrakechis 15. aprillil 1994 allkirjastatud Maailma Kaubandusorganisatsiooni (WTO) asutamislepingu lisas 1A ning mis kiideti heaks nõukogu 22. detsembri 1994. aasta otsusega 94/800/EÜ, mis käsitleb Euroopa Ühenduse nimel sõlmitavaid tema pädevusse kuuluvaid küsimusi puudutavaid kokkuleppeid, mis saavutati mitmepoolsete kaubanduslääbirääkimiste Uruguay voorus (1986–1994) (EÜT 1994, L 336, lk 1; ELT eriväljaanne 11/21, lk 80). Lisaks leiab nõukogu, et kohtuotsuse *Minolta Camera vs. nõukogu* (C-178/87, EU:C:1992:112) punkt 17, mida Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 27 tsiteeris ning millele viitab selle otsuse punkt 38, ei toeta Üldkohtu tõlgendust.

- 9 Üldkohtu valitud „toote väärtust peegeldava hinna” kriteerium ei sobi nõukogu sõnul selle kindlaksmääramiseks, kas müük toimus tavapärase kaubandustegevuse käigus. Esiteks sunnib selline tõlgendus institutsioone süstemaatiliselt ära arvama edastatud hindade tasumise ja kohaldamise põhjuseid ning määrama kindlaks toote tegelikku väärtust. Teiseks toob see tõlgendus kaasa tõsise kuritarvituste ohu, soodustades seda, et müügilepingutesse lisatakse tingimus, mis näeb ette, et hinnad sisaldavad sellist riskitasu, vältimaks seda, et neid hindu võetakse normaalväärtuse kindlaksmääramisel arvesse.
- 10 Mis konkreetsemalt puutub vaidlustatud kohtuotsuse punkti 38, siis nõukogu leiab, et viide algmääruse artikli 2 lõike 10 punktile k seoses muude hinda mõjutavate teguritega ei ole asjakohane. Selles sättes ette nähtud kohanduste eesmärk on kõrvaldada erinevused normaalväärtuse ja ekspordihinna vahel ning mitte ainuüksi normaalväärtuse kohandamiseks, mis on kindlaks määratud hinna põhjal, millega toodet müüdi siseturul tavapärase kaubandustegevuse käigus.
- 11 Nõukogu leiab sellega seoses, et müük toimub tavapärase kaubandustegevuse käigus isegi siis, kui müüja tõstab müügihinda, et katta hilinevad maksmise või maksmata jätmise riski. Kui see olukord peaks mõjutama normaalväärtuse ja ekspordihinna võrreldavust, tuleks normaalväärtuse ja ekspordihinna võrdlemisel teha algmääruse artikli 2 lõikes 10 ette nähtud kohandused. Nõukogu meenutab sellega seoses, et nimetatud artikli 10 punkt g näeb sõnaselgelt ette kohandused vaatlusaluse müügi jaoks antud krediidi kulude erinevuste korral.
- 12 Teiseks leiab nõukogu, et Üldkohtu poolt mõistele „tavapärase kaubandustegevuse käigus toimunud müük” antud tõlgendus – mis välistab sellest käsitusest müügi, mille hind hõlmab tasu, mis peab katma riski, kui ostja ei saa või ei taha maksta – on vastuolus õiguskindluse põhimõttega, kuna institutsioonid oleksid süstemaatiliselt kohustatud ära arvama edastatud hindade maksmise põhjuseid ning määrama kindlaks toote „tegelikku” väärtust, nagu on märgitud käesoleva kohtuotsuse punktis 9.
- 13 Lõpuks väidab nõukogu, et Üldkohus ei järginud põhjendamiskohustust, kuna vaidlustatud kohtuotsuses ei ole selgitusi, mis võimaldaksid järeldada, et müük ei toimu tavapärase kaubandustegevuse käigus, kui hind hõlmab maksmatajätmise riski tasu.
- 14 Alumina väidab esimese võimalusena, et nõukogu apellatsioonkaebuse põhjenduseks esitatud väide on vastuvõetamatu, kuna see puudutab tegelikult Üldkohtu hinnangut vaidlustatud kohtuotsuse punktides 31–35. Teise võimalusena vaidlustab ta selle väite põhjendatuse ja palub see tagasi lükata.

Euroopa Kohtu hinnang

Apellatsioonkaebuse vastuvõetavus

- 15 Alumina märgib, et apellatsioonkaebus on vastuvõetamatu, kuna nõukogu vaidlustab Üldkohtu poolt faktide kohta vaidlustatud kohtuotsuse punktides 31–35 tehtud järeldused, väitmaks, et kõnesolevate toodete müük ei toimunud tavapärase kaubandustegevuse käigus, kuid ei too välja selle kohtu toime pandud õigusnormi rikkumist.
- 16 Sellega seoses tuleb meelde tuletada, et ELTL artiklist 256 ja Euroopa Liidu Kohtu põhikirja artikli 58 esimesest lõigust tuleneb, et ainult Üldkohus on pädev esiteks fakte tuvastama ja teiseks fakte hindama. Üksnes siis, kui faktide tuvastamise sisuline ebaõigsus tuleneb talle esitatud toimiku materjalidest või kui nende asjaolude selgituseks esitatud tõendeid on moonutatud, kujutavad see tuvastamine ja hinnang õigusküsimusi, mida Euroopa Kohus apellatsioonkaebuse raames võib kontrollida. Seevastu võib Euroopa Kohus vastavalt EÜ artiklile 256 kontrollida nende faktiliste asjaolude õiguslikku kvalifikatsiooni ja õiguslikke tagajärgi, mida Üldkohus nendest tuletas (vt kohtuotsused nõukogu *vs.* Zhejiang Xinan Chemical Industrial Group, C-337/09 P, EU:C:2012:471, punkt 55, ning Trubowest Handel ja Makarov *vs.* nõukogu ja komisjon, C-419/08 P, EU:C:2010:147, punktid 30 ja 31).
- 17 Käesolevas asjas heidab nõukogu Üldkohtule ette, et ta on valesti tõlgendanud mõistet „tavapärase kaubandustegevuse käigus toimunud müük” algmääruse artikli 2 lõigete 1 ja 6 tähenduses. Selle tõlgenduse alusel on Üldkohus nõukogu sõnul kvalifitseerinud valesti faktid, mis olid vaidlusaluse määruse aluseks, jõudes järeldusele, et riskitasu arvessevõtmisega seonduv viga mõjutab selle normaalväärtuse arvutuse õigsust, mis on kindlaks määratud, et hinnata, kas tegemist on dumpinguga või mitte.
- 18 Seega ei hõlma apellatsioonkaebus mitte faktide tuvastamist kui sellist ega ka Üldkohtu poolt tõenditele seoses riskitasuga antud hinnangut, vaid liidu õigusnormi tõlgendamist ja kohaldamist nendele asjaoludele, mille nõukogu oli tuvastanud.
- 19 Neil asjaoludel tuleb hagi vastuvõetavaks tunnistada.

Põhiküsimus

- 20 Tuleb meenutada, et dumpingu valdkonnas on normaalväärtuse kindlaksmääramine üks olulisi etappe, mis peab võimaldama tuvastada võimaliku dumpingu olemasolu. Algmääruse artikli 2 lõike 1 esimese lõigu kohaselt võetakse „[n]ormaalväärtuse aluseks [...] tavaliselt ekspordiriigi sõltumatute klientide poolt tavapärasel kaubandustegevuses makstud või makstavad hinnad”. Sellega seoses tuleb veel märkida, et normaalväärtuse kindlaksmääramisel tuleneb nii selle sätte sõnastusest kui ka ülesehitusest, et põhimõtteliselt tuleb normaalväärtuse arvutamisel arvesse võtta tavapärase kaubandustegevuse käigus tegelikult makstud või makstav hind. Sama artikli lõike 3 esimese lõigu kohaselt võib sellest põhimõttest kõrvale kalduda vaid siis, kui tavapärase kaubandustegevuse käigus ei toimu ühtegi müügitehingut, kui seek müük on ebapiisav või kui see müük ei võimalda sobivat võrdlust (vt kohtuotsus Goldstar *vs.* nõukogu, C-105/90, EU:C:1992:69, punkt 12).
- 21 Need kõrvalekaldumised normaalväärtuse tegeliku hinna alusel kindlaksmääramise meetodist on ammendavat laadi ja puudutavad müügitingimusi mitte toote hinda (kohtuotsus Ajinomoto ja NutraSweet *vs.* nõukogu ja komisjon, C-76/98 P ja C-77/98 P, EU:C:2001:234, punkt 40).

- 22 Nagu kohtujurist oma ettepaneku punktis 38 märkis, ei ole 1994. aasta üldises tolli- ja kaubanduskokkuleppes ega algmääruses mõiste „tavapärane kaubandustegevus” määratlust. Algmäärus näeb küll artiklis 2 sõnaselgelt ette kaks müügiliiki, mis ei pruugi teatavatel tingimustel kujutada endast tavapärast kaubandustegevust.
- 23 Esiteks täpsustab algmääruse artikli 2 lõike 1 kolmas lõik, et hindu asjaosaliste vahel, kes teevad ilmset koostööd või on tõenäoliselt sõlminud kompensatsioonilepingu, ei või lugeda tavakaubanduslikeks ning neid võib normaalväärtuse määramisel kasutada ainult juhul, kui erandina on tuvastatud nende sõltumatus (kohtuotsus *Petrotub ja Republica vs. nõukogu*, C-76/00 P, EU:C:2003:4, punkt 85).
- 24 Teiseks näeb algmääruse artikli 2 lõike 4 esimene lõik ette, et samasuguse toote müüki ekspordiriigi siseturul või müüki kolmandasse riiki hinnaga, mis on madalam kui tootmiskulud ühiku kohta, võib lugeda tavapärase kaubandustegevuse väliseks üksnes siis, kui on kindlaks tehtud, et selline müük on toimunud pikema aja jooksul märkimisväärtes kogustes ja hindadega, mis ei võimalda kõikide kulude katmist põhjendatud aja jooksul.
- 25 Algmääruse artikkel 2 ei anna siiski ammendavat loetelu meetoditest, mis võimaldavad kindlaks teha, kas hindu kasutati tavapärase kaubandustegevuse käigus. Euroopa Kohus on juba täpsustanud, et mõiste „tavapärane kaubandustegevus” puudutab müügitingimusi endid. Selle mõiste eesmärk on jätta normaalväärtuse kindlaksmääramisel välja olukorrad, milles müügitehingud siseturul ei ole toimunud tavapära- stes kaubandustingimustes, eelkõige juhul, kui toode on müüdud alla tootmishinna või kui tehingud on toimunud partnerite vahel, kes teevad koostööd või on sõlminud kompensatsioonilepingu (vt kohtuotsused *Goldstar vs. nõukogu*, EU:C:1992:69, punkt 13, ning *Ajinomoto ja NutraSweet vs. nõukogu ja komisjon*, EU:C:2001:234, punkt 38).
- 26 Vaidlustatud kohtuotsuse punktis 36 leidis Üldkohus, et riskitasu kujutab endast vastutasu riski eest, mille tarnija võtab toodete müümisel teatud kliendile. See tasu ei kujuta endast seega osa müüdü toote väärtusest ega ole seotud toote omadustega, kuid see sõltub kliendist ja tarnija hinnangust tema finantssuutlikkusele.
- 27 Vaidlustatud kohtuotsuse punktis 38 leidis Üldkohus veel, et riskitasuga arvestamine normaalväärtuse arvutamiseks aluseks võetava kasumimarginaali kindlaksmääramisel tähendab seda, et arvesse võetakse selline tegur, mis ei kajasta osa müüdü toote väärtusest, mis selliselt suurendab kunstlikult normaalväärtuse arvutamise tulemust, nii et see tulemus ei kajasta võimalikult täpselt toote müügihinda, millega oleks tegemist juhul, kui seda toodet oleks müüdü päritoluriigis tavapärase kaubandustegevuse käigus.
- 28 Nagu kohtujurist märkis oma ettepaneku punktis 43, on mõiste „tavapärane kaubandustegevus” eesmärk tagada, et normaalväärtus vastaks nii palju kui võimalik samasuguse toote normaalväärtusele eksportija omamaisel turul. Kui müük toimub tingimustel, mis ei vasta samasuguse toote müügi osas valitsevale kaubanduspraktikale sellel turul dumpingu esinemise tuvastamise seisukohast asjakohasel hetkel, ei kujuta see endast sobivat lähteteavet, mille põhjal saaks määrata kindlaks samasuguse toote normaalväärtuse sellel turul.
- 29 Käesolevas asjas leidis Üldkohus õigesti, et algmääruse artikli 2 lõike 3 tähenduses normaalväärtuse kindlaksmääramisel oleks sellise tasu arvessevõtmine, mis puudutab maksmatajätmise riski, tähendanud sellise teguri lisamist, mis ei võimalda kindlaks määrata hinda, millega kõnesolevat toodet oleks müüdü tavapära- stes siseturu tingimustes. Niisugune tegur, mis puudutab vaid konkreetse omamaise ostja finantssuutlikkust, on üks neist teguritest, mis kuuluvad müügitingimuste hulka, mida institutsioonid peavad arvestama, et järeldada, kas müük toimus kaubandustegevuse käigus, mis vastas samasuguse toote müügitingimustele siseturul ajavahemikul, mis on dumpingu olemasolu kindlakstegemiseks asjakohane.

- 30 Sellega seoses tuleb märkida, et toote hind on vaid üks müügitehingu tingimustest. Küsimus, kas teatavat hinda kasutatakse tavapärase kaubandustegevuses, sõltub ka teistest tehingu tingimustest, mis võivad mõjutada kasutatavaid hindu, nagu näiteks tehingu maht, poolte vahel võetud täiendavad kohustused või kohaletoimetamise tähtaeg. Selles hinnangus, mis tuleb teha juhtumipõhiselt, peavad institutsioonid arvesse võtma kõik olulised faktid ja kõik kõnealuse müügiga seonduvad erilised asjaolud.
- 31 Käesolevas asjas leidis Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 36, et maksmatajätmise riski tasu lisamine ei olnud osa müüdü toote väärtusest ega olnud ka seotud toote omadustega, ja selle kohtuotsuse punktis 38, et riskitasu ei väljendanud osa müüdü toote hinnast. Kuid nagu kohtujurist oma ettepaneku punktis 58 märkis, ei väljenda need punktid Üldkohtu põhimõttelist kinnitust, nagu sõltuks see, kas müük on tavapärane, tingimata sellest, kas selle hind peegeldab toote väärtust.
- 32 Seega tuleb asuda seisukohale, et Üldkohtu järeldus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 38, mille kohaselt tõstab see tasu kunstlikult normaalväärtuse arvutamise tulemust, on kooskõlas olemasoleva kohtupraktikaga, mille kohaselt võis selle riskitasu lisamine mõjutada tavapäraseid müügitingimusi (vt kohtuotsus Ajinomoto ja NutraSweet vs. nõukogu ja komisjon, EU:C:2001:234, punktid 39 ja 41). Siinkohal tuleb märkida, et sellises olukorras peavad institutsioonid uurima, kas seda müügitingimust kasutati kõigi klientide puhul samasuguse toote turul üldiselt või oli see kõnealuse kliendi olukorrast lähtudes spetsiifiline.
- 33 Mis puutub nõukogu argumentidesse Üldkohtu viite kohta algmääruse artikli 2 lõike 10 punktile k, mille see kohus tegi vaidlustatud kohtuotsuse punktides 38–40, siis tuleb märkida, et need argumentid on alusetud, kuna Üldkohtu sellesisuline otsustav arutus, mis on toodud selle kohtuotsuse punktides 36 ja 37, ei sisalda õigusnormi rikkumist. Isegi kui oleks tõendatud, et see viide on ekslik, ei mõjutaks see mingil moel mõiste „tavapärase kaubandustegevuse käigus toimunud müük” tõlgendust, mille Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuses andis, ning see ei saaks kaasa tuua selle kohtuotsuse tühistamist.
- 34 Mis lõpuks puutub sellesse väiteosasse, mille kohaselt on Üldkohus rikkunud põhjendamiskohustust ning mida lisaks pole konkreetsete argumentidega põhjendatud, siis see väiteosa tuleb tagasi lükata, kuna vaidlustatud kohtuotsuse põhjendusest ilmneb Üldkohtu arutluskäik selgelt ja ühemõtteliselt.
- 35 Eeltoodust tuleneb, et nõukogu väitega, mille ta apellatsioonkaebuse põhjenduseks esitas, ei saa nõustuda, ning seetõttu tuleb apellatsioonkaebus rahuldamata jätta.

Kohtukulud

- 36 Euroopa Kohtu kodukorra artikli 184 lõige 2 näeb ette, et kui apellatsioonkaebus on põhjendamatu, siis otsustab Euroopa Kohus kohtukulude jaotuse. Vastavalt kodukorra artikli 138 lõikele 1, mida kodukorra artikli 184 lõike 1 alusel kohaldatakse apellatsioonkaebuste suhtes, on kohtuvaidluse kaotanud pool kohustatud hüvitama kohtukulud, kui vastaspool on seda nõudnud. Kuna Alumina on kohtukulude hüvitamist nõudnud ja nõukogu on kohtuvaidluse kaotanud, tuleb kohtukulud nõukogult välja mõista.

Esitatud põhjendustest lähtudes Euroopa Kohus (teine koda) otsustab:

1. **Jätta apellatsioonkaebus rahuldamata.**
2. **Mõista kohtukulud välja Euroopa Liidu Nõukogult.**

Allkirjad